

Line-Maria Lång marts 2015

Taxachaufføren er venlig, han ryger hjemmerullede cigaretter, filteret virker vådt, inden han tager det første hiv, begge vinduer er åbnet nogle centimeter, hans lange pandehår blæser ind foran hans øjne, men han kører sikkert, på et tidspunkt, da han skal tanke op, køber han en kop kaffe til mig, som jeg ikke må betale for.

”Velkommen til Athen,” siger han og rækker mig koppen, kaffen er kraftig og smager lidt af kanel.

Jeg tror, det er blandingen af inspirerende og overraskende Athen, en så fin lejlighed at bo i, og personalet på instituttet, der er varmt og imødekommende, som gør, at jeg får mødt et hav af mennesker, men samtidig lavet mere på den måned, jeg opholder mig i Athen, end nogensinde før. Til en forandring har mine venner ikke noget klart billede af det sted jeg skal til, jeg hører to ting, inden jeg tager af sted: ”Øerne er det eneste smukke i Grækenland” og ”Mind dem om, at de skal betale skat!”

Men lad mig fortælle om det Athen, jeg oplever:

Jeg får et værelse på Parthenonos, to døre fører ud til en altan. Om formiddagen hører jeg græske stemmer fra altanen, robotagtigt forvrængede, men overraskende behagelige stemmer fra sælgere med megafoner. De kører rundt med træer, høje træer, der dingler, når bilerne kører om et hjørne – appelsin og citron og træer, jeg ikke kender, som fylder så meget, at jeg næsten ikke kan få øje på chaufføren.

Når jeg går på gaden, ændrer den sig. Butikker popper op, butikker forsvinder bag skodder og går i et med murene på tidspunkter, jeg aldrig helt får styr på. Der er apoteker overalt, grønne lysende kryds at finde vej efter, landskabet er bakket, adrætte ældre mennesker virker, som om de holder sig i form sådan, går med faste skridt op og ned, træerne står ofte midt på fortovet, så man på smyge sig uden om dem, kattene springer og ligger nydende i solstråler, hver dag ser jeg en hvid og rød under to appelsintræer. Jeg er ikke vant til appelsintræer eller palmer, jeg bliver rørt, når jeg ser dem, det gibber i mig, da jeg en dag ser en appelsin hårdt falde og rulle blank og orange hen over fortovet hen mod katten, den er fed og særligt nydende, den skutter sig, ser ud, som om den fryser, øjnene er halvt på klem, den ser dovent på mig og vender så langsomt blikket mod den rullende appelsin.

En bold? siger jeg.

Katten ser på mig og lukker så øjnene helt.

Rengøringsdamen, der kommer to gange om ugen, er leende og har et fantastisk smil, jeg lærer hurtigt at sige tre ting: né = ja og yassou = hej og orea (med 'a', når det er om hunkøn) = smuk. Jeg spørger hende altid, om hun vil have kaffe, jeg holder kaffen frem og siger: néné? Hun svarer altid 'né'. Hvis jeg har købt noget nyt, som jeg viser hende, siger hun 'nénéorea'. Når vi siger 'goddag' og 'farvel', siger vi 'yassou'. Nogle gange føles det virkelig som om at vi har fået talt lidt.

Fra altanen kan jeg se Akropolis, min verden her er Akropolis, jeg holder hele tiden øje med, hvor Akropolis er i forhold til mig, så jeg kan finde hjem igen. Min faste rytme er at spise morgenmad hjemme, så købe kaffe, sætte min oplader til en stikkontakt på en cafe og skrive. Derefter hjem med computeren og ud at opleve byen. Om aftenen køber jeg for det meste mad med hjem – salater fra butikkerne omkring Akropolis Station eller fetaspinattærter eller gyros til 1,5 euro.

Jeg møder flere og flere, både mine skønne samboer og folk, jeg bare falder i snak med. Jeg oplever en utrolig åbenhed og nysgerrighed – går jeg alene ud at spise er det umuligt ikke at falde i snak med nogen.

Overalt får jeg øje på ældgamle monumenter og bemærker poetiske gyder og små umulige trapper, der skyder fra bygninger og ender ved små døre. Jeg havde ikke store forventninger til Akropolis-museet, jeg forestillede mig en endeløs række af rum med nøgne mænd uden næser, men det er svært – selv som ikke i udgangspunktet arkæologiinteresseret – ikke at blive fascineret og at skamme sig, hvis man som jeg ikke regnede med i den grad at blive betaget af historien og den passion, den bliver formidlet med.

En dag ser jeg en mand, der spiller usædvanligt dårligt guitar, han står på min rute rundt om Akropolis. Han har et pænt lyseblåt, tydeligvis nystrøget jakkesæt på og et lille slips. Han spiller meget falsk. Han smiler til mig. Jeg kaster en mønt til ham, han holder et øjeblik op med at spille, virker helt flov. Han siger: "Tak, jeg ved jeg er dårlig," tilføjer så: "Jeg havde et arbejde for et halvt år siden, en sekretær og det hele, jeg har selvfølgelig prøvet at finde noget," han trækker på skuldrene, det er først nu, jeg bemærker, at skoene ikke passer til resten af sættet, han har hvide, beskidte gummisko med blå snørebånd på. "Jeg har en familie," siger han, "jeg må jo gøre et eller andet," han nikker mod guitaren. "Den hang på væggen i stuen, jeg ville egentlig gerne have kunnet spille," siger han og nikker igen mod guitaren, der hænger i en plysset bred snor over hans ene

skulder. Jeg lægger flere mønter til ham, han smiler et lille undskyldende smil og fortsætter med at spille.

Det Athen, jeg møder, er hårdtarbejdende og håbefuldt, smukt og fyldt med vidunderlige, imponerende historiske bygninger, skulpturer og monumenter, jeg pludselig, uden at have planlagt det, står foran. Næste gang tager jeg til øerne, men nu er det virkelig skønhed og særegenhed til mig, og Athen er blevet en af mine nye yndlingsbyer.

Ud over de dejlige mennesker, jeg har mødt igennem instituttet, vil jeg huske følgende: en pige med helt gult, afbleget hår ved navn Elena, som jeg mødte i Exarchia, og som foruden at gøre rent om natten (så hun ikke mødte så mange idioter) med spraymaling, hvor hun end kan slippe af sted med det, skriver: "Dear tourist, this IS 1984. Stop listening to the news, ask the fucking people."

To vidunderlige kvinder, som jeg traf i forbindelse med en oplæsning af Elizabeth Bishops digte på The Hellenic American College of Athens, som jeg også selv fik en invitation fra til at læse nogle af mine oversatte noveller op for "the creative writing class". Der er ofte spændende arrangementer på stedet, og jeg vil opfordre kommende stipendiater med interesse for litteratur til at tjekke det ud.

Og gennem Misja, en meget talentfuld skulptør, der tidligere har boet i en af instituttets lejligheder, men nu bor i Athen, mødte jeg hans sambo, Caterina, en leende og dejlig græsk pige, som er ved at skabe en KÆMPE bog, der virkelig betog mig. Som forfatter, der lever i e-bøgernes tid, var det rørende at stå over for tilblivelsen af en gigantisk bog af træ og pergamentpapir og at møde denne utroligt passionerede pige.

Og jeg vil huske manden med guitaren i det lyseblå jakkesæt.